U S N E S E N Í

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Elišky Cihlářové a soudců JUDr. Karla Šimky a JUDr. Jaroslava Hubáčka v právní věci žalobkyně: **S. M.,** zastoupená JUDr. Milanem Zábržem, advokátem se sídlem Veveří 57, Brno, proti žalovanému: **Magistrát města Brna**, se sídlem Malinovského nám. 3, Brno, za účasti osob zúčastněných na řízení: **1) Ing. T. R., 2) H. R., 3) M. F., 4) A. F., 5) Ing. J. F.**, v řízení o kasační stížnosti žalobkyně proti rozhodnutí Krajského soudu v Brně ze dne 25. 5. 2011, č. j. 30 Ca 36/2009 - 254,

takto:

I. Kasační stížnost **se odmítá.**

II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.

III. Osoby zúčastněné na řízení **nemají** právo na náhradu nákladů řízení.

IV. Žalobkyni **se vrací** zaplacený soudní poplatek ve výši 3000 Kč, který bude vyplacen z účtu Nejvyššího správního soudu do 30 dnů od právní moci tohoto usnesení.

O d ů v o d n ě n í :

Rozsudkem Krajského soudu v Brně ze dne 25. 5. 2011, č. j. 30 Ca 36/2009 - 254, byla zamítnuta žaloba podaná žalobkyní (dále jen „stěžovatelka“) proti rozhodnutí Magistrátu města Brna, odboru územního a stavebního řízení (dále jen „magistrát“) ze dne 19. 11. 2008, č. j. MMB/0224408/2008, jímž bylo zamítnuto odvolání stěžovatelky a potvrzeno rozhodnutí Úřadu městské části Brno - Řečkovice a Mokrá Hora (dále jen „stavební úřad“) ze dne 19. 8. 2004, č. j. SÚ 6045-II/04/Lep, o dodatečném povolení přístavby I. PP (terasy) ve dvoře rodinného domu č. X na ulici X v Brně na pozemku p. č. 1730/1 v k. ú. Řečkovice.

Proti tomuto rozsudku podala stěžovatelka kasační stížnost, kterou se Nejvyšší správní soud musel zabývat nejprve z hlediska toho, zda byla podána v zákonné lhůtě, neboť pouze v tomto případě může být meritorně projednána.

Podle ust. § 106 odst. 2 s. ř. s. musí být kasační stížnost podána do dvou týdnů po doručení rozhodnutí, proti němuž směřuje. V souladu s § 40 odst. 2 a 3 s. ř. s. končí lhůty určené podle týdnů, měsíců nebo roků uplynutím toho dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty. Není-li takový den v měsíci, končí lhůta uplynutím posledního dne tohoto měsíce. Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den.

Protože v daném případě byl napadený rozsudek právnímu zástupci stěžovatelky doručen dne 21. 6. 2011, byl tento den určujícím pro počátek běhu lhůty k podání kasační stížnosti počítané podle týdnů. Posledním dnem lhůty pro podání kasační stížnosti tak byl čtvrtek 7. 7. 2011, tj. nejblíže následující pracovní den po dnech, kdy byly státní svátky.

Dne 25. 5. 2011 vydal krajský soud kromě napadeného rozsudku také rozsudek č. j. 30 Ca 171/2007 – 256, kterým byla zamítnuta žaloba podaná stěžovatelkou proti rozhodnutí magistrátu ze dne 10. 4. 2007, č. j. OÚSŘ U 07/16461/Bo, jehož předmětem byla stavba dělící zdi na terase rodinného domu č. X na ulici X. Proti tomuto rozsudku podala stěžovatelka kasační stížností dne 30. 6. 2011.

Podle úředního záznamu ze dne 13. 7. 2011 se ke krajskému soudu tohoto dne dostavila stěžovatelka se svým právním zástupcem, který uvedl, že *„(j)ak je uvedeno na doručence od rozsudku ve věci 30 Ca 36/2009, rozsudek jsem obdržel dne 21. 6. 2011. Měl jsem pokyn od klientky, paní M. v této věci podat kasační stížnost. Tuto jsem rozpracoval a očekával jsem od klientky, že doplní technickou stránku věci. To se stalo 30. 6. 2011 e-mailovou poštou, text jsem upravil a implementoval do textu kasační stížnosti, včetně č. j. ze souběžného projednávaného spisu vedeného pod sp. zn. 30 Ca 171/2007. O tom, že byl doručen tento rozsudek klientce, p. M., tedy pouze jí, jsem se dozvěděl včera, to je 12. 7. 2011. Já jsem rozsudek ve věci 30 Ca 171/2007 neobdržel. Kasační stížností jsem chtěl, dle pokynů paní M., napadnout rozsudek ve věci 30 Ca 36/2009, neboť ten jediný mně byl doručen.“* Podle tohoto úředního záznamu právní zástupce stěžovatelky potvrdil, že mu byl předán rozsudek č. j. 30 Ca 171/2007 - 256. Následujícího dne bylo krajskému soudu doručeno podání datované dne 13. 7. 2011 označené „Ke kasační stížnosti podané dne 30. června 2011 proti rozsudku Krajského soudu v Brně č. j. 30 Ca 36/2009 – 254 ze dne 25. 5 2011“, v němž stěžovatelka uvedla, že rozhodnutí napadené kasační stížností dne 30. 6. 2011 je zmatečné, a není proto možné se podle něj řídit. Dále uvedla, že *„(b)ohužel pak při podání této kasační stížnosti došlo ke špatnému označení (chybě v psaní) napadeného rozsudku zdejšího soudu a na místo správného označení rozsudku č.j. 30Ca 36/2009, který byl doručen 21. 6. 2011 právnímu zástupci stěžovatelky, ten pak uvedl nesprávné označení rozsudku č. j. 30 Ca 171/2007, když do svého původního textu kasační stížnosti pak implementoval text této kasační stížnosti, jenž mu po stránce odborně-technické, připravovala stěžovatelka. Současně, nevědom toho, že stěžovatelka obdržela jiný rozsudek a to 30Ca 171/2007 do své kasační stížnosti plně použil tento její text, bez toho, aby došlo ke kontrole označení č. j. rozsudků a tomu i odpovídajícímu textu kasační stížnosti.“* Proto požádala, aby krajský soud rozhodl tak, že se opravuje chyba v psaní v podané kasační stížnosti z č. j. z 30 Ca 171/2007 na č. j. 30 Ca 36/2009. Následně dne 31. 8. 2011 byla krajskému soudu doručena kasační stížnost ze dne 30. 8. 2011 proti rozsudku krajského soudu ze dne 25. 5. 2011, č. j. 30 Ca 36/2009 – 254, ve které stěžovatelka uvedla, že proti tomuto rozsudku podala 30. 6. 2011 kasační stížnost, *„avšak do textu stížnosti se omylem zkopíroval text jiné připravované stížnosti, s obdobnou*

problematikou, a proto stěžovatelka nyní tímto opravuje, upravuje a doplňuje svoji kasační stížnost".

Kasační stížnost podanou stěžovatelkou dne 30. 6. 2011 nelze podle Nejvyššího správního soudu vyhodnotit jako kasační stížnost proti rozsudku krajského soudu ze dne 25. 5. 2001, č. j. 30 Ca 36/2009 – 254. Podle jejího obsahu kasační stížnost jednoznačně směřuje proti rozsudku č. j. 30 Ca 171/2007 – 256, který stěžovatelka v kasační stížnosti soustavně takto označuje a dokonce jej cituje. Také v návrhu petitu výslovně navrhuje zrušení tohoto rozsudku. Stížní námitky se nadto konzistentně a jednoznačně týkají výlučně stavby dělící zdi. O tom, že se nejedná pouze o chybu v označení napadeného rozhodnutí nebo o nahrazení chybné části obsahu, jak tvrdí stěžovatelka, svědčí i skutečnost, že dne 25. 7. 2011 a dne 10. 10. 2011 stěžovatelka podala kasační stížnost proti rozsudku č. j. 30 Ca 171/2007 – 256, přičemž tato další podání obsahově odpovídají podání ze dne 30. 6. 2011.

Pokud právní zástupce převzal od stěžovatelky pouze „technickou stránku věci" do textu kasační stížnosti, která měla být podána proti rozsudku č. j. 30 Ca 36/2009 – 254, pak by přinejmenším z ostatní části kasační stížnosti muselo být patrné, že napadeným rozhodnutím je skutečně tento rozsudek. Tak tomu však není. Pochybila-li stěžovatelka tím, že předložila svému právnímu zástupci podklady pro kasační stížnost proti jinému rozsudku, než který zamýšlela napadnout, je právní zástupce stěžovatelky odpovědný za konečnou podobu kasační stížnosti. Nic na tom nemění ani skutečnost, že dne 30. 6. 2011 ještě nebyl zástupci stěžovatelky rozsudek č. j. 30 Ca 171/2007 – 256 doručen.

Teprve podání ze dne 13. 7. 2011 doplněné dne 30. 8. 2011 směřuje proti rozsudku ze dne 25. 5. 2011, č. j. 30 Ca 36/2009 – 254. Těmito podáními stěžovatelka neupravuje ani nedoplňuje svoji kasační stížnost ze dne 30. 6. 2011, jak tvrdí, nýbrž se ji snaží zcela nahradit. Takový postup by však byl možný jedině za současného dodržení zákonné lhůty podle ust. § 106 odst. 2 s. ř. s., tedy nejpozději dne 7. 7. 2011.

Protože posledním dnem lhůty pro podání kasační stížnosti proti rozsudku krajského soudu ze dne 25. 5. 2011, č. j. 30 Ca 36/2009 - 254, byl čtvrtek 7. 7. 2011 a kasační stížnost byla podána až dne 13. 7. 2011, tedy opožděně, Nejvyšší správní soud ji proto za použití ust. § 46 odst. 1 písm. b) s. ř. s. ve spojení s § 120 s. ř. s. odmítl.

Výrok o náhradě nákladů řízení se opírá o ustanovení § 60 odst. 3 ve spojení s § 120 s. ř. s., podle kterého žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení, byla-li kasační stížnost odmítnuta.

Dle § 10 odst. 3, věty třetí, zákona č. 549/1991 Sb., o soudních poplatcích, ve znění pozdějších předpisů, byl-li návrh na zahájení řízení před prvním jednáním odmítnut, soud vrátí z účtu soudu zaplacený poplatek. Kasační stížnost byla odmítnuta před prvním jednáním, proto na základě tohoto ustanovení rozhodl Nejvyšší správní soud, že stěžovatelce se vrací soudní poplatek.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 29. února 2012

JUDr. Eliška Cihlářová
předsedkyně senátu